

Soha vissza nem térő alkalmak

Meg visszautasíthatatlan ajánlatok. Bizonyára vannak ilyen élményeink. Mikor azt érezzük, most aztán megfogtuk Isten lábát. Igen ritkán adódó, igen nagy lehetőségünk támad valami nagy jóban részesülni vagy valami nagy rossztól megmenekülni. Ugyanakkor, gyakran párosul hozzá egy idő tényező is. Gyorsan kell döntenünk és erőfeszítés nélkül, csak egy fejbiccentéssel máris a főnyereményben találjuk magunkat. A kihagyhatatlan helyzetek és az idő korlát szinte mindig együtt járnak, még akkor is, ha nincs különösebben sürgető helyzet, de annyira jónak látszik a lehetőség, hogy szinte pánikba esünk, mert elszalaszthatjuk vagy valaki más használja ki helyettünk.

Mindig beigazolódott vajon, hogy valóban nagy és kihagyhatatlan lehetőségek voltak azok, amiket annak láttunk? Bizonyos élettapasztalattal szinte ösztönösen kialakul az emberben az önvédelem, amivel szinte kapásból nemet mond az ilyen választásoknál. A sok csalódás érlelte meg ezt és az a megérzés, ha egy picit is feltartóztatjuk a döntésünket, akkor kerülhetünk olyan távolságra a helyzettől, ahonnan viszonylag tárgyilagosan fel tudjuk mérni a valódi jelentőségét, esetleg kockázatait, „mellékhatásait”, összevetve egyéb céljainkkal, feladatainkkal.

Mások, mint a kuponvadászok, szinte szenvedélyesen üldözik ezeket a pillanatokat.

Szélhámosok élnek gyakran vissza ezzel a helyzettel, mert ez a pillanat annyira sebezhetővé teszi az embert, hogy szinte minden józan eszt képes elvetni. A kihívás egyesek számára annyira kényszerítő, még ismételten is képesek áldozattá válni.

Vannak a világban szellemesnek és tanulságosnak látszó viccek, adomák, amelyeket „fals ígéknek” szoktam nevezni, mert szerintem csak a felületes szemlélődőnek követendő.

Egyik ilyen kedvencem, ami Isten segítő kezének „felismerését” példázza, a következő vicc: A hajótörött sokat fohászkodik meneküléséért. Időnként megjelennek a lakatlan sziget partjánál mindenféle hajók, de ő csak imádkozik. Mikor eltávozik földi gyötrelmeiből, Isten előtt tesz szemrehányást, mennyit kérlete a szabadításért. Isten emlékeztette a számtalan hajóra, amit küldött érte. Gondolom, ez a történet arra utal, hogy hajlamosak vagyunk nem felismerni Istennek a segítségét, mert nem ott várjuk, nem abban látjuk a szabadítást éppen. Óhatatlanul egy másik történet jut eszembe. Szintén túlélő hajótöröttek egy lakatlan szigeten téblábolnak a parton, mikor egy közülük (a dadogós) megszólal: Ha jó..., ha jó..., ha jól látom cápák! De mire befejezné a mondatot már mindenki lelkesen berohant a vízbe.

A Szentírás egyik legerősebb és legismertebb jelképe a kopogtató Jézus (Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem. Jel. 3. 20.). Gyakran megemlékezünk erről az ígéről, de ritkán hangzik hozzá az az intelem, hogy nem csak Jézus kér bebocsátást. Életünk kulcskérdése, hogy mely kopogtatást vesszük észre és mennyire tudjuk megkülönböztetni. Legyünk óvatosak, hogy kinek nyitunk ajtót! Veszélyben lehetnek, akik ennek jelentőségét lebecsülik. Nem csak Jézus felismerése létkérdés, de a gonoszé is. Márpedig a gonosz sokszor tetszetősebben csomagolja ajándékait, mint Jézus, aki igen kemény dolgokat fogalmaz meg időnként számunkra. A gonosztól nem kapunk korholást, csak hízelgést, biztatást a dicsőségre, a hatalomra, a javakra, a sok mindenre, amit megérdemlünk a világban! Elég Jézus megkísértéseire gondolnunk, milyen becsapósak. Ki gondolná, hogy az élet királyának ajánlani a világi hatalmat a gonosz kísértése lenne? Milyen megkísértés az, mikor valakit azzal kísértenek, amire hatalma van?

Melyik kopogtatást engedjük be, amelyik egy visszautasíthatatlanul kecsgetető ajánlattal érkezik vagy életünk keresztjét szándékozni felsegíteni a vállunkra? Mit ígér a gonosz a kopogtatásával? A világot, dicsőséget és hatalmat. Mit ad? Ezeket talán meg is adja a kevés „szerencsésnek”, de életünket elveszi. Jézus mit kér? Az életünket. És mit ad? Az örök életet.

Nehéz döntés? A világról, a dicsőségről, hatalomról van némi "világi" fogalmunk, esetleg vágyunk is. Láttunk olyanokat, akik birtokolják ezeket? Boldogok ők? Az örök életéről mit gondolunk? Hát, arra bizonyosan nem a világban kapunk magyarázatot. Láttunk olyanokat, akik ezt bírják? Vajon miért hívják őket boldogoknak?

Templomlépcső, 2022. április